

στομάχος από την Εύρωπη, φέρνοντας μαζί του ένα δωμάτιο σκυλάκι και ένα δωμάτιο όνειρο. Φυσικό μας είναι σ' εμάς τους Έλληνες, νάβριμαστε μπουχτισμένοι από τα εσωτερικά του τόπου μας άκριτως γιατί δεν τον ξέρουμε και να τα χάνουμε σά βλέπουμε κανέναν νάρχεται απ' έξω με τίποτε νέο. Αυτό το λέμε τώρα γιατί θυμόμαστε τις χαρές του πέρασαν και για να δείξουμε πόσο άδυσταδότηκη ήταν για τον κ. Χρηστομάνο αυτή μας η άλαφροκεφαλιά.

Τέλος παντων ήρθε, γνωρίστηκε κι' ένα πρωί—πρωί φωτός μαργαριτοφάου. Όπως έγραψεν ο κ. Κακλαμάνος τότε—ώδηγησε λίγους εκλεχτούς της τέχνης στην κόγχη του Διονυσιακού κι' ανεβαίνοντας σ' ένα θώκο μίλησε... μίλησε και είπε: 'Επίστευσα ότι: οι ψυχές σας όταν αθανάτουσ την καλλονήν διερχομένην, ή ανακύνθουν και ή μεσιδιάσουν προς αυτήν ως προς αδελφήν ποθητήν» και περκατω: 'Ενόμισα, ότι: αν όνειρευθώμεν όλοι μαζί εν όνειρον, το όνειρον αυτό θα γίνη πραγματικότητα, το όνειρον αυτό είναι ή αναγέννησις της δραματικής ποιήσεως και της σκηνικής τέχνης εν 'Ελλάδι».

Δε μπορούσαν παρά ύστερ' από τη λυσικήν έκδηλωση του όνειρου, να ένθουσιασθώσιν οι λίγοι και μαζί τους όλοι όσοι ποθούσαν κάτι: και να πού ένας: έγραψε με δάκρυα στα μάτια: 'Εν τω σταδίω της προόδου ούδέν φαίνεται αδύνατον επιληφθέν υπό της ειδικής μεγαλοφυίας... Είδε φθίνουσιν την φιλολογίαν και πίπτον το θέατρον και εξανίστη. Δέν εκλείπει τούς οφθαλμούς, να κλάσση μόνον.

Καθώς βλέπουμε λοιπόν βρέθηκαν αρκετοί άνθρωποι που τον έννοιωσαν και που πρόθυμα θα υποτάζονταν τ' ήν έργασία—σ' το κατέδραμα της νεφελώδους καταστάσεως του όνειρου κάτω σ' τη Γη, για χάρη της πραγματοποίησης του».

'Αλλοίμονον όμως! δέν έπρόκειτο περί αυτού!...

Γρήγορα, ύστερ' από μέρες σχεδόν, τα λόγια της κόγχης τα ξεγυρνά ο κ. Χρηστομάνος και, δέν ξέρω πως, νομίζοντας ότι το εκλεχτό κοινό τον έμποδίζει σ' τη δουλειά του, γράφει το «Χάος» έθρο που φαίνεται να παίρνει άπάνου του όλο το βάρος των συγνέων κι' άρχίζει παραστάσεις με την «'Αλχηστη».

'Από τις πρώτες παραστάσεις έβάνη, πραγματικά τώρα πειά, πως έννοιε να δουλέψη ο κ. Χρηστομάνος.

'Αντί, τραβώντας και με θυσία του έγώ του άκόμη, γύρω στην 'Ιδέα που τον ένέπνεε, τον εκλεχτό κύκλο, που απ' την άρχή τον πίστεψε και μπορούσε να τον δυναμώσει, να τον αναδείξει σ' αληθινή: Ειδική μεγαλοφυία—άντι να προσπαθήσει για την δημιουργία ενός λιγοστού κοινού που να συννενοείται μαζί του, αντί τέλος πάντων να μιλήσει με τις κορφές του τόπου σαν ξένος πουείται—ως ξένο τον έδλεπεν ο κόσμος—ας ήταν ρωμηός, τί έκαμε;

'Ο κ. Χρηστομάνος δέν έκαμε τίποτ' άλλο παρά να θελήσει να κουδεντιάσει απ' εύθελα μ' έναν κόσμο που δέν ήταν δυνατό με τη μόρφωση τη ρωμείκη πουείχε και σ' την κατάσταση πουείται να τον άκούσει... Τίποτ' άλλο παρά ικανοποιώντας άκριτα και τιποτένια ιδανικά σκηνικού πλούτου, να ιδί, σ' το βιβλίο του εισπράξεις... και μόνο εισπράξεις... Μά τότε δε βλέπουμε το λόγο

γιατί να γίνει τόσο φασαρία για τη σύσταση μις κομπανίας από παιδιά που ο Θεός να με συχωρέσει μου θυμίζον το στρατό του Φάλσταφ—ένα είδος: Κορμιών για σκότωμα».

Κ' έτσι δάκρυος ο άγωνας του κ. Χρηστομάνου κλείεται μέσα σ' τη δημιουργία μις σκηνης γεμάτης από κομψά φορίματα, από μεταξοτυμένες γλάστρες, αλθινούς καθρέφτες, κεινούργια καπέλλα, γάντια—όλ' αυτά εύκολα γιατί τ' αγοράζει, μακριά όμως πολύ από την ψυχή, από την ψυχολογία της Ξανίδας, δύσκολος γιατί αυτό το πουλάει όποιος τώχει μέσα του.

Και ο άγωνας κατεβαίνει στην πλατεία του θεάτρου όπου δημιουργούται κομψοτυμένες δεσποινίδες, κομψοτυμένοι λιμνοκοντόροι, ψεύτικες γνωριμιές, μά όπως άπάνω και κάτω, πουθενά δε βρίσκει κανείς λίγη καρδιά—κανένα κομμάτι από τον ούρανό της ψυχής.

Κ' έτσι το όνειρο της αναγέννησης της δραματικής ποιήσεως και της σκηνικής τέχνης σ' τον τόπο μας εξακολουθεί να είναι όνειρο και πειό πολύ νεφελώδες μάλιστα, ώστε να φαντάζουμε: έναν όνειροπόλο της εποχής της κόγχης, να συλλογίζεται τώρα πως ο κ. Χρηστομάνος καλύτερα θήταν όταν είδε φθίνουσιν την φιλολογίαν και πίπτον το θέατρον να μην εξαναστεί και να κλείνει τα μάτια του να κλάσση, να κλάσση πολύ, βλέποντας πως ό,τι θάκανε θήταν χειρότερόν του κακού.

'Ω! είναι πολύ κακό νάκούει κανείς, ύστερ' απ' την παράσταση της Γκάμπλερ, από την δ. Επινόκη, το κοινό του κ. Χρηστομάνου να λέει: Τόση έξοδα... τέτοια σκηνή (τέτοιος σκηνικός πλούτος) για τέτοια λόγια!!

'Αχ! πως ήθελα να θρηνησω, να θρηνησω ώσαν νάημου μόνον, έγώ ο ναυαγισμένος παραδοκύρης—το ναυάγιο της ψυχής μου, της ψυχής όλων μας, που μάς πλάνεσεν ή χαρσαγή της κόγχης.

ΑΠ—ΑΠ.

ΦΤΗΝΕΙΑ-ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ-ΟΜΟΡΦΙΑ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΣΠΡΟΠΡΟΥΧΩΝ ΜΑΡΙΑΣ ΚΥΠΡΙΑΔΟΥ

5 ΑΡ. ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΡ. 5

'Ολ' οι 'Αθηναίοι εις αυτό θα ράπτουν τα ύποκάμισάτους και όλ' αί 'Αθίδες εις αυτό θα παραγγέλλουν την προικά του».

'Επισκεφθήτε το και θα πεισθίτε. 'Οχι λόγια αλλά πράγματα. Το σύμβολον του νέου εργοσταίου είναι:

ΦΤΗΝΕΙΑ—ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ—ΟΜΟΡΦΙΑ

έφοκία που μαθαίνουμε απ' έξω τούς στίχους ενός ποιητή, άμα είναι αληθεια ποιητής. Ναι, και δουλεμένα με κόπο, και δυσκολοκαμωμένοι να είναι οι στίχοι φτάνει ποιητής: να τούς έκαμε, και τούς μαθαίνεις τόσο καλά, τόσο γρήγορα που δέν μπορείς πιά να τούς ξεχάσεις. 'Ο Σολωμός έχει όμως κι άλλο κάτι: έχει δόξα που την είχανε λίγοι, πολύ λίγοι στην 'Εβρώπη: οι στίχοι του γενήκανε δημοτικοί. 'Από είναι πιά το άκρο το σημείο, σημείο που σ' έναν Όμηρο το άπαντούμε. Τρίτο γνώρισμα, ή άρχή του ποιημάτου: ο ποιητής, που είναι γεννημένος ποιητής, τώχει άπό το χείρισμα, νάρχιξη ένα ποιήμα μ' έναν ώρκιο μοναδικό στίχο, όσο άμελημένοι κάποτε κι αν είναι οι άκόλουθοι. Τέτοιους στίχους, δόλχυτους, με τέλος συχνά λιγώτερο πιτυχημένο, τούς βλέπουμε σ' τους μεγαλήτερους, τούς βλέπουμε και σ' το Σολωμό.

Λεφτεριά για λίγο πάψε
Να χτυπήσ με το σπαθί,
'Ελα τώρα δώ και κλάψε
Στου Άδρ Μπάδρον το κορμί.

ή αλλάζοντας ύφος

Τα τραγούδια μου τάλεγεσ όλα
Τούτο μόνο δε θέλει το πής.

Τέταρτο γνώρισμα μπορεί να πούμε πως είναι κάποιον χύσιμο του στίχου άμίμητο, δηλαδή που ά-

δύνατο να το μιμηθής, ό,τι κι αν κάμης. Χύνεται μέσα στο σίχο ή ψυχή, ο νους, ή φαντασία του ποιητή και χύνεται τόσο γεμάτα, που του κάκου και δε γίνεται άλλος στίχος από το στίχο που θέλησε ο ποιητής. 'Απειρους τέτοιους διαβάζουμε σ' το Σολωμό, ή δυνατόν ή χαριτωμένους και μυρωδάτους.

Γιούλια, μοσκούλες, και γαντσές, τραντάφυλλα και [ρόδα

Μά να μην παίρνουμε μονάχα τούς πιο γνωστούς: ως και μερικοί στίχοι, που περνούνε κάποτε άπαρατήρητοι, τήχουν εκείνο το ποιητικό το μεγαλειό, το άταίριαχτο, σά λέει, λόγου χάρη

Τό ένα χτύπας τάλλο χέρι
'Από την άπελπισιά.

Συχνά, πολύ συχνά, σ' το Σολωμό τούς στίχους, ή καρδιά φωνάζει, ο νους πλάθει κόσμους με δυό λόγια.

Τό πέμτο... ίσως όμως δε χρειάζεστε να καταλογίσουμε πιά και το πέμτο γνώρισμα, γιατί απ' όσα είπαμε δέν έχει κανένα ο ποιητής, άμα δέν έχει μέσα του τη ζωή την ξαναγεννήτρα, τη ζωή που αληθεια ξαναγεννάει τον άνθρωπο, άφου σ' όλα εκείνα που βλέπεις, νιώθεις ή συλλογίσαι, ύπαρξη θά δώση ο ποιητής, σαν τα ζωντανέψη με τη ζωή του.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Σ' τον άγαπητό Σουοή τα ειλικρινέστατα συχαρία μας για το γάμο της 'Ελλης του, ο όποιος με τόσο μεγαλοπρέπεια έγινε τη περασμένη Πέμπτη σ' το 'Ακταίον».

—Και τώρα καλά έγγονάκια και χρυσά γεράματα.

—'Επρεπε να την κρίνι κι' ο κ. Ν. 'Επ. και την έκρινε Γαλλικώτατα κατά την συνήθειά του.

—'Αφού δέν παίζεται, είπε, σε κανένα θέατρο, άς την παίζουμε σ' το περιορισμένο θέατρο του έγκυφάλου μας».

—Αυτή και μόνη ή όμολογία τον τώζει για όλη τη κριτική έκτροχίσι που έπαθε με την 'Τρισεύγενη».

—'Αν άπορείτε, γιατί καθυστέρησε τόσο ο κ. 'Ανατόλ Γκρέκ (άθάνατε Περδικίδη!) να την κρίνη, είναι γιατί έλεπε σ' το Παρίσι.

—'Όπου έκρινε τούς φρατζέζους Ρωμέικα.

—'Από τώρα θα ξαναρχίση να κρίνη τούς Ρωμηούς φρατζέζικα.

—Με τον κ. Ν. 'Επ. γίνονται δυό οι συνεργάτες του ('Ν. 'Αστειος)—αυτός και ο Σωσίας του—που έκριναν έως τώρα τη φουκαρισμένη τη 'Τρισεύγενη».

—Κι' ότο να την κρίνουν όλοι οι συνεργάτες του 'Ν. 'Αστειος' έχουμε καιρό.

—'Ο κ. Παταλούδας του λ. χ. τηρεί έως τώρα διπλωματικώτατη σιγή.

—'Απόδειξι πως κάποια κρίσι σοδασιωτήτ ήγκυμονείται!

—Πόσο τούς έννοιωσαν τούς 'Κούρδους του Κζμπύση, φαίνεται απ' αυτό:

—'Ο θεατρολόγιος δανός κ. Λαντό (εί ώραία που του πηγαίνουν τα γενάκια!) έρχρη/τήρισε το έργο ως άνήθικον.

—'Ενας άλλος δε δανός, άλογος αυτός, όρκιζόταν πως δε θα παρ ποτέ την άδερφή του τ' έτοιμα δόματα.

—Θα την επήγαμε όμως στο Καζίνο του Άαππείου και στην όπερέττα του Φαλάρου.

—Γιατί έκει δέν παίζουν άνήθικα, ήγουν Ρωμέικα, έργα.

—Μωρέ Περικλή! Πανόπουλος που σ' έ χρειάζεται!

—Την περασμένη Κυριακή εδώ, σ' αυτή τη στήλη, έγραψαμε δυό λόγια για τον άγαπητό συνεργάτη μας κ. Τιμ. Σταθ.

—Κι' όσοι διάβαν το έθρο του που δημοσιεύθηκε σ' το ίδιο φύλλο θα μάς ειδικάισαν.

—'Η μεγάλη έκτίμησι που τούχουμε, μάς σπρώχνει σήμερα να του κάνουμε μις παρατήρησι φιλικωτάτη

—Να περιορισθί σ' τα κοινωνικά ζητήματα και να φήσ η γλωσσολογικά κατά μέρος.

—Γιατί εκείνο το έθρο που δημοσίευσε την περασμένη Δευτέρα στην 'Ακρόπολι για τούς 'Κούρδους και για τη μετάφρασι του 'Τίμωνα' δέν έπρεπε νάχη από κάτω την ύπογραφή του.

—'Ητον λίγο επιπόλαιο και ρεπορταρίστιο.

—Τέτσια έθρα μόνο ο κύρ Νικολάκης ο Σπινδιωνής

Τέτοια γνωρίσματα, κι άλλα πολλά, βρίσκουμε σ' το Σολωμό. Πως λέμε το λοιπόν πως μάς λείπει φιλολογία, όταν είναι όχι μόνο ένας Σολωμός, μά για να μη τούς όνομάσουμε όλους, όταν είναι κ' ένας Βαλαωρίτης; 'Ο Βαλαωρίτης, κι άφτός μοναδικός ποιητής, σαν το Σολωμό, με την καρδιά του που είτανε φλόγα μονάχη, με την τέχνη του που σκάλιζε και που έβρισκε με την άγάπη του για το λαό, με τη βαθειά ψυχολογία που ο λαός του έμαθε με τα σπλάχνα του εκείνα που έννοιωθε μέσα του για την πατρίδα χαλασμό, ο Βαλαωρίτης είναι σαν άλλο άστέρι τούρανού μας. Σ' άς παρακαλώ να μην τούς συγκρίνουμε και καλά τον ένα με τον άλλον. 'Ας αφήσουμε σ' τους ύπερκριτικούς τέτοια παιχνίδια ή τέτοια μανία. 'Όσο μεγάλος είναι ο Σολωμός, τόσο μεγάλος είναι και ο Βαλαωρίτης. Πατέρες μας κ' οι δυό, κ' οι δυό τους παιδιά της ίδιας μάνας, της Μούσας μας της λαϊκής.

Κοιτάξτε πως αλλάζουν οι καιροί και με τούς καιρούς, πως αλλάζει το ανθρώπου ή γνώμη. Και το Σολωμό και το Βαλαωρίτη τούς κατηγορούσαν τότες πολλοί, γιατί γράφανε τη γλώσσα του λαού. Σήμερα έμεις—άχ! βέβαια για τίποτα δέν τούς κατηγορούμε, ο Θεός φυλάξη!—λυπούμαστε μόνο που κάπου κάπου, ίσως για να γίνη ο στίχος, δέν

— Μπορεί να τὰ γράψω και να τὸ υπογράψω, γιὰ νὰ μὰς κάνει νὰ γελάει μαζί του.

— "Όχι, κ' ὁ Σπαθοπούλου πού μᾶς εἰδεξε ὡς τώρα πόσο βλαβερὰ καὶ πόσο μισητὰ τὰίπειται.

— Μακάρι ἐγὼ τὸ γραμματικὸ γιναι ντροπιάζον τὰς ἐπισημοὺς τῆς πόλεως!

— "Πόρρω, κ' ὁ δὲ ἄλλος τὸν αὐτὸν ἀντιγράψαντος τοῦ κ. Βενιπούλου.

— Δὲν τὸ εἶπα, ἀλλὰ μὰς εἶπαν πὺς εἶναι ὁρατὸ βιβλίον, καὶ το πιστεύουμε.

— Μὰς εἶπαν καὶ κἀν ἄλλοι πὺς τὸν πὸν συγγράμμι.

— Μὰς εἶπαν ἄλλοι πὺς εἶναι ἄλλο γιὰ τὴ δική του ἐκδοτικὴ, καὶ ὅτι καὶ τὴν ἐκδοτικὴν τοῦ στοιχειοθετῆ καὶ τοῦ πιστῆ πὺς εἰσέλασαν γιὰ τὸ βιβλίον του.

— Καὶ γὰρ αὐτὸς ἐννοεῖται πὺς εἰσέλασαν τοὺς σὺν τοῖς ταῖς αὐτοῦ.

— Μὰς εἶπαν.

— Οἱ «Παπα-Βουακισμοὶ» πὺς δημοσιεύουμε σ' ἄλλῃ σελίδι εἶναι παρμένοι ἀπὸ το «Φωτὸν» τῆς Νέας.

— Τοὺς εἶναι γράμμι τὸ «Στρατιωτικὸν» τοῦ «Φωτὸν» καὶ τοὺς ἀντιγράψαντες καὶ μὰς γιὰ τοὺς λόγους.

— Πρῶτα γιὰτ' εἶναι ἔξω πὺς γραμμμένοι.

— Καὶ δεύτερο γιὰτ' εἶναι ἐπὶ αἰσῶν γιὰ μὰς εἶναι.

— Μὰ τὴν φασαρίαν τῆς Πεντέλης καὶ μὰ τὴν μελετωμένη μετακίνησιν τῆς Μονῆς Περικλῆ, εἰς νὰ μάθουμε πὺς τὰ περὶ νὰ καλοῦμε καὶ πὺς χοντροῦμε.

— Μια ἐπιφυλλίδα φιλοσοφικῆς πρώτης τάξεως σὺ εἶναι χοντροῦ καὶ ἄλλοι σὺλλοι.

— Ἐπιγράφεται «ὁμορφίαντες κατὰ δασκάλων» κ' εἶναι γραμμμένη ἀπὸ τὸν Νέον Φίλωνα.

— Τὸ τί ἐστὶν αὐτὸ εἶναι ἑνὶ μαγαζιῶν: Πολιτικῆς «δασκαλοδασκαλίας» σ' αὐτὴν, δὲν περιγράφεται.

— "Όσοι ἀπὸ τὴν ἐπιτοχὴ πὺς εἶχαν οἱ «Κοῦρ-δοι» ὁ ὅσιος τῆς «Ὀμορφίας» εἰσιμαζέται νὰ παῖξῃ καὶ δεύτερο ὅριον τοῦ Κομπότη, τὴ «Φωτὸν» τῆς Νέας.

— Ὁ κ. Χρηστομάνος, μὰς εἶπαν, καταγίνεται κατὰ μόνον: μεταφράζονται ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ τὴν «Ἀντιγόνη» τοῦ Σοφοκλῆ.

— Γιὰ νὰ ποιεῖται πὺς μποροῦτε νὰ μεταφράσῃ καὶ τὴν «Ἀλκίνο».

— Γιὰ τὸ Θεὸ ὅμως, νὰ μὴ ἀρχίσῃ νὰ τὴν ἐπιτοχὴ καὶ τὴν «Ἀντιγόνη».

— Νὰ τὴν γράψῃ μὲ τὰ χέρια του, γιὰ νὰ μὴ πῶθῃ ὅτι ἐπαθε μὲ τὴν «Ἀλκίνο»... ἀπὸ τοὺς ἀντιγράμμι!

— Τὴν ἀμείμητη γειογραφία τοῦ κ. Μιστριώτη πὺς δημοσιεύουμε σὺν πρώτῃ σελίδι μὰς τὴν ἐδάνεισε ἡ «Ἐστία».

— Εἶναι νὰ αὐτὴ μὲ ἀπὸ τὴς πολλὰς ἐπιτοχὰς τοῦ ἐρασιτέχνη γειογράφου κ. Sadi Noûl.

— "Όπως σ' αὐτὴ, εἶναι καὶ σ' ὅλες τὴς ἄλλες του, πὺς δημοσιεύει σὺν «Ἐστίᾳ» καὶ σὺν «Ἀκρόπολιν» οἱ γερὲς καὶ ζωντανὲς γραμμὲς ἀποτελοῦν ὅλη τὴ δύναμι τοῦ γειογράφου.

πρότερον ἀρκετὰ σὺν γλώσσῃ τὴν ἀλάφειρη, ὅπως τὴν ἔκαμε ὁ λαός. Ἡ λύπη μὰς ἀρτὴ δὲν εἶναι διόλου τὸ παράπονον τοῦ σχολαστικοῦ, πὺς δὲ θέλει νὰ πατηθῇ, μήτε ὁ παρρησιόχης κανόνες τῆς γραμματικῆς. Ἦχει ἄλλη κίττι πὺς ἀνυπόλητος, καὶ μὰς ἔμαθον ὅτι τοὺς νὰ λυπούμαστε, γιὰτὶ ἀπὸ μὰς ἔμαθον τί θὰ πῇ καὶ ποιητῆς. Νῆς τὸμαθε περίφημα ὁ Σολωμός, ἀπὸ γιὰ τὸ Σολωμὸ εἶναι σήμερις ὁ λόγος. Ὁ σωπτός ὁ ποιητῆς, ψυχὴ καὶ γλώσσα, εἶναι ὁ φωνὴ τοῦ λαοῦ του. Χρέος του νὰ ξεδιακρίνῃ καὶ ἀχάλαστο νὰ ποιεῖται καὶ ψυχοῦμα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς γλώσσας. Ὁ ποιητῆς εἶναι ὁ μεγάλος πατριώτης. Πρῶτο πρόσωπον σ' ὅλους τοὺς τόπους τοῦ κόσμου, πὺς πολλὴ ἀκρότη σὺν Μουσουλμανισμῷ τὴν Ἑλλάδα. πὺς ἀνώτερό του δὲν ὑπάρχει. Ὁ ποιητῆς γιὰ ὅλους θὰ λαλήσῃ. Παντοδύναμος θὰ νοιῖται τὴ φωνὴν του, γιὰ νὰ ψάλλῃ τῆς πατρίδας τὰ μεγαλεῖα. Ἀπὸς, μ' ἑνὶ γὰρ τῆς καρδιάς του, ὅπως ἡ μάνα τὸ παιδί, ἔθνος ἀλάφειρο θὰ μαγεψῇ μ' ἑνὶ λόγῳ τῆς ἀγάπης, σὺν νὰ εἶχαν τὰ λόγια του φτερά, ἀνάλαφρα θὰ μὰς σηκώσῃ, νὰ μὰς πᾶν ἐκεῖ πὺς θέλει, μὰς του νὰ μὰς πᾶν κ' ἡ καρδιά μὰς μέσα μὰς νὰ λιώνῃ πὺς μὰς πᾶν. Ἀπὸς, ὅταν ἡ Λερτεριά μὲ τὸ χέρι τῆς τὰκούραστο, ἀνάψῃ τοὺς ἀγίους τοὺς πολέμους, θὰ βροντήξῃ

— Κάθε γραμμὴ του εἶναι κ' ἑνὶς πάλμος ζωῆς. Οἱ γραμμὲς του μιλάνε.

— Τί δὲ αὐτὸς λέει ὁ κ. Μιστριώτης μὲ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς κοῦστουμι του!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ συνδρομηταὶ τῶν Ἀθηνῶν ὅσοι ἄλλαξαν κατοικίαν, νὰ μὰς τὸ δηλώσωσιν γιὰ νὰ ξέρουμε πὺς νὰ στέλνουμε τὸ φύλλον.

Παρακαλοῦνται καὶ οἱ ἄλλοι συνδρομηταὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ πὺς δὲν ἐστὶν ἀκόμη τὴν συνδρομὴν, νὰ μὰς τὴν στέλνουν ἀφοῦ, καθὼς εἶναι γραμμμένο καὶ σὺν τίτλῳ τοῦ φύλλον, ἡ συνδρομὴ πληρύνεται μπροστὰ.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ

Τὸ τελευταῖον ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πλου-

σιώτερον εἰς μηχανήματα

ΕΚΤΕΛΕΙ ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ -- ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΛΕΩΝ 28

ATELIER DE RELIEUR

N. S. LARDIS

ATHENES -- RUE PRAXITELLES 28.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΠΡΙΝΑΡΗ-ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΡ. 26Α

ΕΤΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἐναρξί μαθημάτων 10 Σεπτεμβρίου, ἡμεραν Τετάρτην.

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

N. ΚΟΝΕΜΕΝΟΥ: Δύο συμβουλαίς.

M. ΜΑΛΑΚΛΑΣ: Τρικυμία (ποίημα).

Γ. ΠΕΡΓΙΑΤΙΤΗ: Τὰ ἐρωτικὰ τραγούδια τοῦ Ἀρμένι

ποιητῆ Nahabet Koutchak.

M. ΦΙΛΗΝΤΑ: «Κατὰ δασκάλων ὁμορφίαντες».

A. ΕΦΙΛΑΛΙΩΤΗ: Τὸ πούλι (ποίημα).

ΝΙΤΣΕ: Οἱ ἔξωχοι ἄνδρες, (μετάφρ. Π. Γεντού).

καὶ θὰ στράψῃ, σταλὶα αἶμα σὺς φλέβες σου δὲ θάρσῃ, πὺς νὰ μὴν τὸ κάμῃ φωνιὰ. Ἀπὸς πάλι, σὺν πέσῃ λαθωμένος, ἢ σὺν πονεῖς, μὲ τὰ γλῶσσά, μὲ τὰ θεογλῶσσά του τὰ δάκρυα, σὺν σου θάρσῃ νὰ σὲ παρηγορήσῃ. Λιγώτερο ἐσὺ θλίβεσαι καὶ χαιρέσαι λιγώτερο ἀπὸ τὸν ποιητῆ, γιὰτὶ ἀπὸς θλίβεσαι καὶ χαιρέσαι περισσώτερο ἀπ' ὅλο τὸ ἔθνος πὺς ὅλο μέσα του τὸ νειώθει, πὺς ὅλο μέσα του ζῇ. Ἀπὸς θὰ σοῦ μάθῃ καὶ τὸ καλὸ καὶ τὸ φέλιμον, θὰ σοῦ μάθῃ τὴν ἐλπίδα, καὶ νὰ κλαίῃ θὰ σοῦ μάθῃ καὶ νὰ γελάῃ. ἀπὸς πὺς ὅλος πὺς εἶναι καλοσύνη, πὺς ὅλος ὅλος του εἶναι ἀγάπη.

Ἀγάπη τοῦ χριστοῦ καὶ μὰς. Ἀκούσῃ νὰ λένε πὺς ὁ Σολωμός, πρὸ τοῦ πεθάνῃ, κορυφωμένος ἴσως καὶ κἀπως ἀπελπισμένος, βλεπόντας πὺς ὁ κόσμος δὲν ἀγαποῦσε. δὲν πολυκαταλάβαινε τὰ μονάρχια του τὰ ἰδανικά, πῆρε κ' ἔκαψε ἡ ἔξοσις ὁ ἴδιος τοὺς στίχους πὺς ἐλπίζε νὰ ληθῇσιν τὰ ἰδανικά τῆς τέχνης καὶ τῆς ψυχῆς του; Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὺς ἑνὶς ποιητῆς σὺν τὸ Σολωμῷ, ἔκαψε τέτοιαν ἀπόφαση, πὺς τὸ βάσταξε ἡ καρδιά του νὰ τιμωρήσῃ τὸ ἔθνος. Γιὰτὶ θὰ εἶταν ἀληθινὴ τιμωρία. Τί δυστύχημα μεγαλότερο, παιδιὰ, φαντάζεται κανένας σὺν Ἑλλάδα, παρὰ νὰ σωπάσῃ ὁ ποιητῆς, πὺς

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Judas Errant. Καὶ μὰς ἐλέγχαμε πὺς μὰς λησμονήσῃς! Περαιστὶα σὺν Ὁμοίῳ, εἶναι πρηνὴν καὶ τὸ κανονόγῃ σου. Τὸς το καλλίτερον πρὸς μὰς. Μακάρι κ' ἄλλο τὸς νῆς. Γιὰ τὰλα θὰ τὴς γράψουμε καὶ σὺν τὴν πᾶν τὸ πρῶτον μὰς. — κ. Δαν. εἰς Βακού. Δὲν ἔχετε δικίον. Τὸ γραμματικὸν θὰ τὴς στέλνουμε αὐτὴς τὴς ἡμέρας, ἐλπίζουμε, πὺς ἔχῃ καὶ νὰ ληθῇσιν γνῶσις. Ἀν μὰς ἐπὶ ἡμέραν ὅλη μὲ ὅλη, αὐτὸς στα γὰρ μὰς! — κ. Νη. Πηρον. Ἐλπίστουμε πρὸς μὰς, μὰ γιὰ τὴν μετάρρη τοῦ «Τίτῳ» πρὸς καὶ γιὰ ὅλες τὴς μετάρρη τοῦ ὁμοίῳ πὺς ἔχῃ καὶ γίνονται σὺν Ἑθνικῇ μὰς γλώσσῃ, θὰ γράψῃ ὁ κ. Παλμαξ. Ἰσως σ' ἄλλο πρὸς ὁμοίῳ πρὸς τὸ ἄρθρον σου. — Γρηγόριον Καταλάβατα τὰς τίτῳ: Ὁμοίῳ μὰς. Κ' ὅμως καὶ ἕνα μέρα σὺς ἐλπίστουμε σου καὶ τὴν πᾶν τὸ πρῶτον μὰς τὴν διαλύσῃς. Μὰ καὶ τὴν ἀντιγράψῃς! — κ. Γ. Πηρον. Δὲν τὸ εἶδαμε γιὰ νὰ τὴς πᾶν καὶ τὴν ἄρρη. Ὁ κ. Παλμαξ καὶ τὴν πᾶν τὴν πᾶν καὶ τὴν πᾶν. Ἰσως δὲν μὰς γράψῃς; θυμώσῃς. ὅς γράψῃς καὶ ἔσονται ὅπως ἀπάντητῃ. — ὁ Σοφὸς. Ἐλπίστουμε καὶ μὰς γράψῃς ἡ δ. Ἀποδοκνοῦσα, καὶ τὸ γραμματικὸν ἔσονται ὅπως ἄλλῃ νὰ τὸ στέλνῃς. Ἀυτὴν τὸ πρῶτον μὰς δὲν εἶναι ἡ δ. πὺς εἶναι.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἢ τοι φράγκα καὶ λίρας στερελινὰς ἀποδοτέας εἰς ὅρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκείας. Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρύνονται, εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιτοχῆς ὅψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιστοῦ. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρύνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσεϊ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρα δὲ, Κερραλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις
1) 2 ταῖς ο)ο	6 μην. τοῦλάχισ.
2 » ο)ο	1 ἔτους »
3) 2 » ο)ο	2 ἐτῶν »
2 » ο)ο	4 » »
4 » ο)ο	5 » »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἀνώνυμοι.

Ἑλλάδα τὴν ἔκαμε αὐτὸς, ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιά; Γιὰ βέβαιον τὸ γινώσκω ὁ Σολωμός, ὅς πικρὸς καὶ νὰ εἶταν κάποτε, πάντα παρηγορήθη με τὰ ἰδανικά του. Ὁ ποιητῆς γιὰ τὰ ἰδανικά του καὶ μόνον δουλέψῃ, πὺς κατόπι γίνονται: ὅλον μὰς ἰδανικά. Βλέπετε πὺς σήμερις τὸν προσκυνούμε. Ὡς τόσο, ἴσως εἶναι καλὸ καὶ νὰ προσέγουμε, καλὸ νὰ μὴν ἀπομείνῃ δυσχερὴς ὁ ποιητῆς. Δὲ στάνει νὰ τοῦ στήσωμε ἀνταίχτια, πρέπει νὰ τοῦ γλυκαίνομε καὶ τὴν ζῆσιν. Δὲν πρέπει νὰ σφαλνῇ τὸ στόμα ὁ ποιητῆς, νὰ στέκεται μακριὰ ἀπὸ μὰς. Τί δὲ θὰ δίδῃς τώρα, νὰ τὸν εἶχαμε μπροστὰ μὰς τὸ Σολωμῷ, νὰ τὸν ἀκούγαμε νὰ μὰς μιλοῦσε! Χαμόγελα θὰ γέμιζε ἡ Ἑλλάς πρὸς πέρα. Ὁ ποιητῆς εἶναι πάντα λυπημένος. Ἦνα χαμόγελο νὰ δῇ ἀπὸ κεῖνα, τὰ γλῶσσά χαμόγελα τῆς ψυχῆς μὰς, καὶ σὺν τὴν αἰσῶν θὰ ξανοῖξῃ τὸ λουλούδι τῆς καλοσύνης. Θὰ ξανοῖξῃ καὶ σὺν τὴν αἰσῶν τὰ δικὰ μὰς, γιὰτὶ θὰ δοῦμε καὶ μὰς σὺν τὸ πρόσωπό του νὰ λάμπῃ τὸ ρῶς ἐκεῖνο τὸ σπλαχνικὸ πὺς λέγεται Ἰδέα.

Διὸς οὐς
ΨΥΧΑΡΗΣ